

Mariscal: Notable

Home tocat per la fortuna, el creador de més talent en el camp del disseny que han produït els Països Catalans, molt innovador i molt valent. Aquests són, entre d'altres, alguns dels adjectius amb que alguns professionals consultats per EL TEMPS han qualificat el treball de Mariscal. Pel que es veu, no sols sap la lliçó l'home de la mascota, sinó que a més treu un notable alt.

R. Aymerich/E. Roig

Enric Satué, dissenyador i historiador del disseny

La Barcelona del 92 no podia tenir una imatge més apropiada. Mariscal és l'expressió d'aquesta dècada. És l'home tocat per la fortuna. Una d'aquelles persones que tenen la immensa sort que els toca viure en el moment històric apropiat. La seva obra és molt innovadora i és difícil que la gent que utilitza un llenguatge d'avantguarda tingui un èxit immediat, ell en canvi no ha hagut d'esperar tots els passos fins que la seva obra fos acceptada, de seguida ha quallat el seu estil i, en aquest sentit, ens ha estalviat molt de temps i ha eixamplat les mires.

Ha estat un fet espontani però molt difícil: l'administració, la indústria, les caixes, els bancs, els poders socials en definitiva, tenen ara un aire alegre, festiu, informal i lúdic, molt lluny de la seriositat d'èpoques anteriors i és per això que l'estil de Mariscal hi ha encaixat i ha pogut quallar tan de pressa. Aquest ha estat un matrimoni feliç.

Daniel Giralt-Miracle, director del Museu d'Art Contemporani de Catalunya

Xavier Mariscal és, indiscutiblement, el creador de més talent, en el camp del disseny, que han produït els Països Catalans en els darrers cent anys. Des de la gran eufòria del modernisme i de l'esclat de les arts decoratives no havia aparegut un talent semblant, perquè sap fer la síntesi perfecta entre disseny, còmic i la cultura visual del segle XX. És l'alumne més brillant que vaig tenir a l'Escola de Disseny Elisava. Gairebé no vaig haver d'ensenyar-li res, ho sabia fer gairebé tot.

Vaig ser un aferrissat defensor de la mascota, i gràcies a la posició d'una minoria, dins el jurat, vam aconseguir

que fos aprovada. És la primera vegada en la història dels Jocs Olímpics que la mascota es fa més famosa que el logotip.

Xavier Ballester, «Montesol», dibuixant de còmics

Amb Nazario, Ocana i Onliyú, integra el grup del barri de la Ribera, el de l'*underground* barceloní. El 1977, amb l'exposició Gran Hotel, a la galeria Mec-Mec, el grup es desintegra.

«Penso que la seva obra és molt innovadora, perquè Mariscal és molt valent i s'atreveix amb tot, des del còmic fins al disseny d'interiors. Si l'hagués de qualificar d'alguna manera, diria que allò que el caracteritza és la seva ironia, però no una ironia cruel, sinó molt tendra. La seva mirada al món és molt distanciada, tot el que fa sembla una paròdia, i penso que això pot ser l'herència d'aquells anys.»

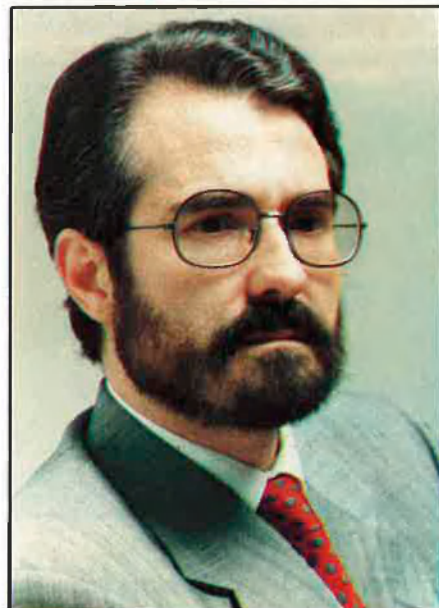
Miquel de Moragas, teòric de la Comunicació i membre del jurat que va triar el disseny de Mariscal com a mascota olímpica

M'agrada el Cobi de Mariscal. Crec que és un bon disseny, que trenca amb el mal gust conservador de l'estètica olímpica més convencional. M'agrada perquè és un personatge valencià-barceloní. Em satisfà que hagi tingut el suport polític necessari per nàixer i créixer. També estic segur que tindrà èxit a nivell internacional, perquè és un signe obert i reinterpretable per totes les cultures mundials.

Desitjaria que el programa cultural de Barcelona 92 en el seu conjunt es mantingués al nivell dels dissenys del Cobi i del seu logotip. La parella Mariscal-Trias han dibuixat una bona línia de sortida.

Daniel Torres. Dibuxant de còmics

Admire l'obra de Xavi des de de fa

De dalt a baix: Satué, Giralt-Miracle i «Montesol».

«Com putes que et piquen l'ullet»

Fernando Amat

Vostè va conèixer Xavier Mariscal l'any 1977. ¿Va ser aleshores quan el va animar a entrar en el camp del disseny?

—Va ser tot una mica per atzar, de manera molt casual. Animar-lo a entrar en el camp del disseny, si em preguntes això, concretament, no el vaig animar mai. I continuo tenint el dubte si Mariscal ha entrat veritablement en el camp del disseny o no. No el considero massa un dissenyador. Sempre ha estat en un estadi intermedi, entre el disseny i la provocació...

—En tot cas, vostè va decidir incorporar-lo a les seves galeries...

—Bé, això ha estat perquè sempre l'he considerat molt bo. I si de tant en tant surt un personatge com aquest —una mina, per entendre'ns— sempre he pensat que el podíem aprofitar. Hi ha gent que considera que jo he ajudat Mariscal, i penso que no és així. Al contrari, jo m'he aprofitat de Mariscal, i això no té cap mèrit.

—¿Vostè, quina consideració té de la seva obra?

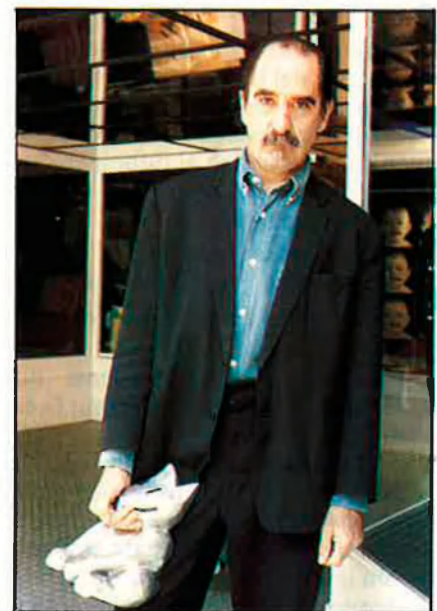
—Sempre l'he considerada molt insolent, amb tot l'afecte que això pot representar. Ell ha tingut una cosa que sempre m'ha semblat molt bona, i és que s'ha atrevit a fer coses que no coneixia. Amb molta espontaneïtat, i això és un gran avantatge. Darrerament, d'uns anys cap ací, s'ha professionalitzat molt, però no ha perdut mai aquest caràcter espontani, fresc. El que ha tingut de bo és atrevir-se a fer des de sabates fins a la façana d'un edifici, des d'un quadre fins a qualsevol cosa que se li presentés... Sempre ha tingut la necessitat d'obrir-se a nous camps.

—Des de la seua òptica d'empresari, ¿quina creu que és la raó perquè la gent compri productes Mariscal? ¿Per caprici, perquè són funcionals...?

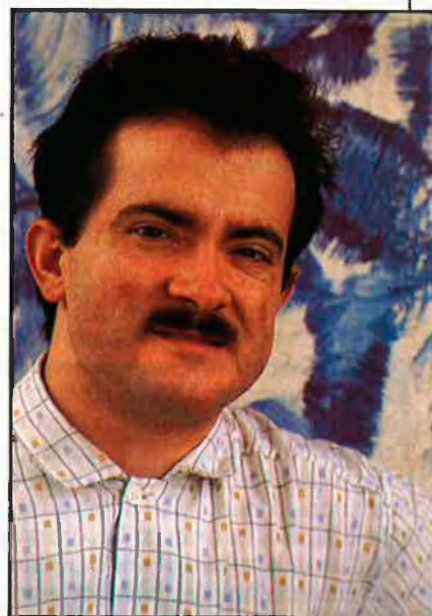
—Jo diria que funcionals no ho han estat mai. La gent els compra perquè, com molt bé explica ell, els seus productes són unes *putes* que et piquen l'ullet i et diuen compra'm, compra'm... I és veritat, la majoria de peces, la gent les veu i s'enamora, les vol tenir. I això no passa normalment amb altres objectes. Ara, amb el gos que tenim aquí fora, el Julián, veus que la gent es rasca la butxaca. Es pregunten, neguitosos, no sé si el puc comprar... no sé si tinc les peles o no...

—Aquesta particular relació comercial entre vostè i Mariscal, ¿continuarà?

—Tant de bo... Però amb Mariscal som molt amics abans que altra cosa. Mariscal i jo no ens donem pressa en cap treball. De tant en tant diem: ara hauríem de fer això, ara hauríem de parlar. I si la cosa va endavant, millor. I si no surt, no surt. És la millor manera de treballar amb ell. □

De dalt a baix: Moragas, Torres i Martínez.

molt de temps. Bàsicament, m'agrada tot el que fa. Em pareix molt envejable la forma que té de resoldre les coses. Té una facilitat creativa fascinant. Crec que és molt intel·ligent.

Vicent Martínez. Dissenyador industrial de Punt Mobles

Allò que més m'agrada de tota la seua obra és la seua espontaneïtat. Crec que és més artista que dissenya-

dor, més expressiu que pràctic i sap visualitzar bastant bé la nostra època.

Pedro Miralles, Dissenyador de Mobles

Mariscal és un excel·lent il·lustrador. M'agrada i admire molt el seu treball com a grafista. Ara bé, com a dissenyador industrial no m'agrada gens. El seu valor artístic, per a mi, està en la il·lustració. □